

Arrest

nr. 78 423 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 12 en 13 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de bevelen tot terugbrenging van 13 december 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juli 2011 een tweede aanvraag in om een verklaring van inschrijving als EU-werknemer/werkzoekende te verkrijgen.

1.2. Eveneens op 27 juli 2011 dienden verzoekster en de minderjarige kinderen die zij met verzoeker heeft een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 12 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 20 december 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van zijn aanvraag als werknemer/werkzoekende: plukkaart (51 dagen gewerkt tussen 10/6/11 en 29/8/11), loonfiches (juli: 152uur, aug: 163.5uur, sept: 4uur), attest van werkonbekwaamheid vanaf 3/9/11, bewijs van doktersbezoek na ongeval dd 2/9/11 en bewijzen van uitkeringen twv 32,68 euro per dag (oftewel 784 euro per maand). Gezien deze werkloosheid en uitkering, dient betrokkene, beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij bewijst te beschikken over 784 euro per maand, terwijl hij een echtgenote en twee kinderen ten laste heeft. Laatstgenoemden diende op 27/7/11 een aanvraag in tot gezinshereniging. Een inkomen van 784 euro is echter onvoldoende om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel.

Bijgevolg wordt de aanvraag geweigerd dmv een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten (...).”

1.4. Op 13 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 20 december 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf in België geweigerd. Bijgevolg is er niemand waar betrokkene zich bij kan voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.(...)”

1.5. Op 13 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aangaande de minderjarige kinderen van verzoeker en verzoekster beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden betekend op 20 december 2011.

Zij vormen de derde en vierde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De vader in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd zelf het verblijf in België geweigerd. Bijgevolg is er niemand waar betrokkene zich bij kan voegen; zoals gesteld in artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. (...).”

1.6. Op 13 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aangaande de minderjarige kinderen van verzoeker en verzoekster bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38). Deze beslissingen werden betekend op 20 december 2011.

Zij vormen de vijfde en zesde bestreden beslissing en zijn op identieke wijze als volgt gemotiveerd:

“ In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het'grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan E.A.T.(...) van Marokkaanse nationaliteit, (...) bevel gegeven de genaamde (...) van Spaanse nationaliteit,(...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op "van de formele en materiële motiveringsplicht", van "de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet", van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers betogen als volgt:

"Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. Motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. Zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. Tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de verklaring geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en moeten de ingeroepen

redenen van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden.

Dat echter de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is, de beslissing op grond van onjuiste gegevens werd genomen en alsmede niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag van een verklaring van inschrijving.

De aanvraag tot inschrijving van verzoeker werd geweigerd omdat verzoeker niet kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen:

- Gelet op de werkloosheid van verzoeker en een uitkering geniet van slechts 784,00 € per maand.

- Aangezien verzoekers inkomen onvoldoende zou zijn om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel;

Verzoeker kan met deze motieven niet akkoord gaan omdat deze tegen de werkelijkheid indruisen.

Klaarblijkelijk heeft de verwerende partij geen rekening willen houden met de hierna volgende elementen:

Dat verzoeker het slachtoffer werd van een arbeidsongeval op 31 augustus 2011; Dat verzoeker meer dan 66% arbeidsongeschiktheid werd erkend: Dat de meerderjarige zoon [S.] van verzoeker tewerkgesteld wordt tot op heden en nog steeds een inkomen heeft van 1300 € per maand en bij net gezin nog steeds inwoont. Dat de meerderjarige zoon [S.] eveneens een aanvraag tot inschrijving heeft ingediend op basis van zijn tewerkstelling en nog steeds hangende is. Dat de gemachtigde van de minister in casu een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en heeft geen rekening gehouden met het werkelijke inkomen van het gezin die minstens gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Aangezien verzoeker onvrijwillig ontslagen werd omwille van een arbeidsongeval. Hij per definitie niet werkloos is, maar een vervangingsinkomen geniet op grond van zijn arbeidsongeschiktheid van meer dan 66 percent, Artikel 42bis, § 2, 1° Vw moet hier bijgevolg toegepast worden. Een burger van de Unie behoudt het verblijfsrecht voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid als hij tijdelijk arbeidsongeschikt is als gevolg van ziekte of ongeval. Dat er volgens verweerder sprake is van werkloosheid, terwijl het in casu om een arbeidsongeschiktheid van meer dan 66 % gaat waardoor verzoeker onvrijwillig en volledig ten onrechte werd ontslagen door zijn werkgever! Er werd bovendien door verwerende partij geen rekening gehouden met het inkomen van het hele gezin. De oudste zoon van verzoeker, de heer [S. A. E. A.] is tewerkgesteld en verdient een gemiddelde loon van 1,305,48 € per maand. Dus het totaal inkomen van het gezin bedraagt meer dan 2000,00 € welke voldoende is om het gezin te onderhouden. Dat bovendien het gezin van verzoeker ook niet ten laste kan worden genomen door het sociale bijstandstelsel daar het gezinsinkomen veel te hoog is. De bovenliggende argumenten kan verzoeker staven met bewijskrachtige de stukken. Zie stuk 8 en 12 De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn. Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is. Zowel de formele als de materiële motiveringsplicht is geschonden. Het middel is derhalve ernstig en gegrond."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet dd. 29,7,1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijken kennis te hebben, van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf, R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St, 1994, z.p.1

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd, 20.12.2001), wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten:

"Betrokkene legde volgende documenten voor ter staving van zijn aanvraag als werknemer/werkzoekende: plukkaart (51 dagen gewerkt tussen 10/6/11 en 29/8/11) loonfiches: (juli: 152 uur, aug.: 163.5 uur, sept.: 4 vut), attest van werkonbekwaamheid vanaf 3/9/11, bewijs van dokters-bezoek na ongeval dd. 21/9/11 en bewijzen van uitkeringen twv 32,68 euro per dag (oftewel 784 euro per maand). Gezien deze werkloosheid en uitkering, dient betrokkene 'beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij bewijst te beschikken over 784 euro per maand, terwijl hij een echtgenote en twee kinderen ten laste heeft. Laatstgenoemden diende op 27/11/11 een aanvraag in tot gezinshereniging. Een inkomen van 784 euro is echter onvoldoende om, te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Bijgevolg wordt de aanvraag geweigerd dmv een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, "De verwerende partij laat gelden dat de overwegingen van de bestreden beslissing afdoende aantonen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid na grondig en zorgvuldig onderzoek van de specifieke situatie van verzoekers tot de bestreden beslissing is gekomen.

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4, Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2 ° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht besliste dat verzoeker geen aanvraag tot verblijfsmachtiging kon doen als werknemer/werkzoekende, gelet op zijn werkloosheid en zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering.

Verzoeker betwist deze vaststelling ook niet in zijn verzoekschrift dd. 19.01.2012. Hoewel verzoeker voorhoudt dat hij "per definitie" niet werkloos is, erkent hij een verangingsinkomen te genieten op grond van zijn arbeidsongeschiktheid van meer dan 66 procent.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde bijgevolg terecht dat verzoekers aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden diende beoordeeld te worden vanuit de hoedanigheid van verzoeker als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40, §4, 2 ° van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers inkomsten onvoldoende zijn om te voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandstelsel.

In zoverre verzoeker opwerpt dat geen rekening is gehouden met de inkomsten van zijn meerderjarige zoon, laat de verwerende partij gelden dat artikel 40, §4. 2 ° van de Vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moeten beschikken. Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat verzoekers de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hadden

ingelicht over de inkomsten van de meerderjarige zoon. Vermits de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van deze elementen, kon hij er uiteraard geen rekening meer heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509,29 juni 2007) In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. In zoverre verzoekers een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad de door de verzoekers gewaagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820), Verzoekers houden nog voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid artikel 42bis, §2, 1 ° van de Vreemdelingenwet hadden moeten toepassen; Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan,

§ 2, Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen :

1 ° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;"

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid laat gelden dat voormelde bepaling ontegensprekelijk betrekking heeft op de situatie waarin de Unieburger reeds beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Verzoeker kan evenwel niet dienstig beweren zich in deze situatie te bevinden.

De verwerende partij merkt op dat verzoekers verblijfsrecht reeds op 24.05,2011 beëindigd werd. Bijgevolg kunnen verzoekers zich niet dienstig beroepen op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, vermits verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet beschikte over het verblijfsrecht van de burger van de Unie, en de in casu bestreden beslissing niet de beëindiging van het verblijf, maar v/el de weigering ervan betreft. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie-en Asielbeleid geheel terecht, en Mimen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Verzoekers kunnen zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota in onderhavige betwisting niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet dat in zijn §2, 1° het behoud van het verblijfsrecht voorziet in geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, aangezien de bestreden beslissingen er niet toe strekken een verkregen verblijfsrecht te beëindigen doch wel de erkenning van een verblijfsrecht te ontzeggen.

2.4. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en dat anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (cf RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissing onderbouwen, kennen (cf RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Verzoekers betwisten de vaststelling in de eerste bestreden beslissing op zich niet, namelijk dat verzoeker, die een vestigingsaanvraag had ingediend op grond van zijn activiteiten als werknemer/werkzoekende, wat geregeld wordt door artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de genoten uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid, dient te worden beschouwd als een aanvrager van een verblijfskaart op grond van voldoende middelen van bestaan, zoals geregeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 40, §4, eerste lid, 2° en derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“Art. 40 § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° erkend wil zien, dient over te leggen:

“a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”

2.7. Daargelaten de vraag of verzoeker als werkloos dient te worden beschouwd nu hij ontslagen is maar geniet van een arbeidsongevallenuitkering, is het alleszins zo dat verzoekers de vaststelling in de eerste bestreden beslissing op zich niet betwisten dat verzoeker zelf in eigen hoofde over een inkomen beschikt van 784 euro per maand.

2.8. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat er geen rekening gehouden werd met het inkomen van hun meerderjarige zoon. Verzoekers wijzen erop dat indien diens loon samengeteld wordt met wat verzoeker in eigen hoofde als arbeidsongevallenuitkering ontvangt, het totale inkomen van het gezin 2000 euro per maand bedraagt waardoor het gezin volgens verzoekers *“niet ten laste kan worden genomen door het sociale bijstandstelsel daar het gezinsinkomen veel te hoog is”*.

2.9. Daargelaten de vraag of artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de unieburger *“voor zichzelf”* over voldoende middelen van bestaan moet beschikken, zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat zij nog een meerderjarige zoon hebben, genaamd A.E.A.S., en dat zelfs indien dit aangetoond wordt, quod non, verzoekers' betoog dat hun meerderjarige zoon *“nog steeds”* bij hen inwoont, geen steun vindt in de stukken die gevoegd werden bij het verzoekschrift. Uit de laatste loonbrieven van hun voorgehouden meerderjarige zoon voor de periode 5 december 2011-11 december 2011 en 19 december 2011 tot 25

december 2011 (stukken gevoegd bij het verzoekschrift onder de noemer stuk 12) blijkt immers dat deze woonachtig is op een ander adres dan dat van verzoekers. Bovendien blijkt uit deze stukken niet dat het inkomen van 1300 euro waarover de voorgehouden meerderjarige zoon beschikt, globaal ter beschikking wordt gesteld van verzoeker en zijn gezin.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Uit de houding van verwerende partij mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekort komt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan. (Supra)

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet verweerder inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen. Het veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dat de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker omdat hij niet kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De stukken met betrekking tot de tewerkstelling van de meerderjarige zoon Said werden aan de Dienst Vreemdeling van de Stad Mechelen overgemaakt. Bovendien loopt het dossier met betrekking tot zijn verblijfsaanvraag van Said naast het verblijfsdossier van het gezin, zodat de verwerende partij minstens hiermee rekening dient te houden met alle elementen in de beide dossiers gelet op de verknochtheid. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker niet werkloos is maar arbeidsongeschikt naar aanleiding van een arbeidsongeval. Indien de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid alle omstandigheden van verzoeker in aanmerking had genomen en dit op een zorgvuldige wijze had onderzocht dan zou men nooit tot ongegrondheid van de aanvraag van een verklaring van inschrijving in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Wanneer men de situatie van verzoeker in zijn geheel bekijkt, voldoet hij bijgevolg aan elke voorwaarde om zich in België te mogen vestigen. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Verweerder heeft kennelijk geen rekening willen houden met het totaal inkomen van het gezin en dus ook het inkomen van de oudste zoon van verzoeker (Zie supra). Noch bijkomende informatie werden gevraagd. Louter op basis van het inkomen van verzoeker geconcludeerd dat er geen voldoende bestaansmiddelen zijn voor het gezin en hierdoor onzorgvuldig en onredelijk heeft besloten tot een weigering van de aanvraag. De bestreden beslissing werd geenszins op redelijke wijze genomen. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS. nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W... Geschillen van bestuur, 43.). De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich 20 nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen, teneinde te kunnen bepalen welke rechtsregel van toepassing is. Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.11. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Verwerende partij merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCKE, nr. 21). In zoverre verzoekers pogen te laten uitschijnen dat de gemachtigde van de federale

Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bijkomende informatie had moeten inwinnen, ten einde een zorgvuldige beslissing te kunnen nemen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers in voldoende mate de mogelijkheid hebben gekregen om alle nuttige en relevante inlichtingen aan de gemachtigde voor te leggen. Het komt uiteraard aan verzoekers toe bij het indienen van een aanvraag de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. (...) (RvV, nr.36 772 van 8 januari 2010). (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010) Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk te werk is gegaan. Het loutere feit dat verzoekers menen dat voldaan is aan de voorwaarden om zich in België te mogen vestigen, kan uiteraard niet volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet diende te motiveren over de inkomsten van de meerderjarige zoon van verzoekers, vermits uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de gemachtigde van dit element kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekers beweren dat de nodige stukken werden overgemaakt aan de gemachtigde, stelt de verwerende partij vast dat verzoekers deze bewering niet kunnen staven. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.12. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.13. Verzoekers betogen dat het verblijfsdossier van hun voorgehouden meerderjarige zoon “naast het verblijfsdossier van het gezin (loopt) zodat de verwerende partij minstens hiermee rekening dient te houden met alle elementen in de beide dossiers gelet op de verknochtheid.” Daargelaten de vraag of de in het middel opgeworpen beginselen van de verwerende partij vereisen dat zij een afzonderlijk verblijfsdossier van verzoekers’ voorgehouden meerderjarige zoon op eigen initiatief dient te koppelen aan verzoekers’ verblijfsdossier en het loon dat verzoekers’ voorgehouden meerderjarige zoon verdient, op eigen initiatief dient te koppelen aan het bedrag van de arbeidsongevallenuitkering dat verzoeker ontvangt, die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart heeft ingediend als werknemer/werkzoekende, blijkt noch uit het administratief dossier noch uit de stukken die verzoekers voegen bij hun verzoekschrift dat het verblijfsdossier van verzoekers’ voorgehouden meerderjarige zoon lopend is en blijkt evenmin dat diens loon ter beschikking staat van verzoekers. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

2.14. Waar verzoekers betogen dat de verwerende partij “kennelijk geen rekening (heeft) willen houden met het totaal inkomen van het gezin en dus ook het inkomen van de oudste zoon van verzoeker (zie supra)” en dat “Louter op basis van het inkomen van verzoeker geconcludeerd (werd) dat er geen voldoende bestaansmiddelen zijn voor het gezin en hierdoor onzorgvuldig en onredelijk (werd) besloten tot een weigering van de aanvraag” volstaat het te verwijzen naar het bovenvermelde.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA